

σμένης μου ζωής. Κι' αν την γνώριζα από πριν την θεία αυτή ποίησα, θα είχα λυτρωθή πριν αμαρτήσω. "Ας είνε διωξ, δοξασμένο το όνομα του Κυρίου, που μου την φανερώσε άκομα κι' άργα. Αιτή η τέλεια γυναίκα με ξανάφερε στον δρόμο του Θεού. "Αλλά, μιά μέρα πέθανε ξαφνικά. Τι φοβητή συμφορά! Πέθανε... Έσπασε τα όφθαλμά της μάτια, κι' αποκοιμήθηκε σαν ένας άγγελος. Κόντευσε τότε να τραλαλώ από την άελλπσία μου. Μά δέν θέλησα να την θάρω την άγάπη μου. Δέν κίρρωσα να τό πάρω άπόφαισι πώς είνε πια ένα πτώμα, και πώς πρέπει να την παραδώσω στα σκολήρια του τάφου. Την βιάσάμουσα, και παρακαλώ τον Θεό να μου την άναστήσει. "Εταξα στο Θεό, να όδοιοσο νηστεύοντας και προσευχόμενος, και λυτρωθώντας να μου την άναστήσει. Κάποτε, όταν ή νύχτα είνε πολύ ζοφά, άκως άπόψε, χιτώ τοις πόρτες των μοναστηριών για να μάς φιλώσιν ήσουν. "Εχω τάξει, να νηρέσο όδοιοφώντας, μαζί με την άγάπη μου, όλη την Ίσπανία, και να προσκινήσω σ' όια τα μοναστήρια. Αιτή είνε ή ιστορία μου, άγία ήρωικήν...

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ.— Συγώρεσε με, Δόν Ζουάν, αν σ' έδιωχνα πριν. Δέν ήξερα... Τώρα καταλαβαίνω ότι είσαι και περισσότερο από άγγελος. Είσαι ένας έξαγνισμένος. "Η άγάπη κι' ό λόγος σου φώρεσαν τον φωτισμένο του άγιου. Ναι... Είμαι ένας άγιος, Δόν Ζουάν. Μείνε μαζί μας, Άρετά τολαιπορήθηκες. Μείνε μαζί μας. Θα το ποθετήσω το όνομα της άγαλημένης σου στην ίερή κοίτη της έξοχίας μας, και θα προσευχάμοσε μαζί σου στον Θεό για να την άναστήσει. (Στις καλόγριες): Θυγάτες μου... Είνε μεγάλη ή ή δύναμις της άγνης άγάπης. Είνε μεγάλη τα θαύματά της. Μετάβαλε σε άγιο ένα μεγάλο αμαρτωλό. Προσκινήστε, θυγατέρες μου, τον άγιον αυτόν. Από σήμερα, θα είνε αυτός ό άρχηγός του τάματός μας. Από σήμερα ήμασε όλες μας ή άσκήσις του Άγιου Δόν Ζουάν, που έξαγνίστηκε και μαρτύρησε για την άγάπη. "Ο Κύριος, μέσα στην μεγάλη του αγαθότητα, και τό άπειρο έλεός του, το άπελάτισε την άγάπη για να τον σώσει, και για να μάς σώσει κι' εμάς να πιστεψώμε στα θαύματά του. "Η άγνότης κι' ή άγάπη, θριαμβεύουν. Νικήσαν την αμαρτία και τον σαρκισμόν έρωτα. Προσκινήστε, προσκινήστε, θυγατέρες μου, τον τρωμένο Δόν Ζουάν. Άγάπησε πολύ κι' έπόνεσε πολύ για τον έρωτα. Είνε ένας άγιος...

ΑΠ' ΤΟ ΜΩΡΗΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Οι Λαγκαδιανοί δυό τέχνες έξοφον: "Η χτίστες γίνονται ή μπλονάδες. Παπιάδες ποτέ.
Μιά Λαγκαδιώτισσα κάποτε γέννησε άρσενικό παιδί κι' ή γειτόνισσε πήρανε να την ειχηθών.
—Νά σου ζήση το παιδί σου, νερά Χριστάνα, να γίνει καλός χτίστης κι' άξιος νοικοκύρης... ειλανε στη λεζόνα, που ήτανε κοινοποιημένη κάτω από μια δελήτσα.
—Ας ζήση το παιδί μου, κι' ής γίνει και παλάς! άπάντησε ή λεζόνα.

Στό στενό της Μαντινείας, ζώσε κάποτε ένας φτωχός χοφάτης, που είχε την άτυχία να τού ψοφήσουν τα λίγα ζωντανά του από κακή άρρώστεια. Τοίμενε ένας γάδαρος, αλλά μιά μέρα το ψόφησε κι' αυτός.
"Ο φτωχός χοφάτης κόντευε να σάσει από τό κακό του.
"Ενας γείτονάς του, τότε, πήγε να τον παρηγορήσει:
—Μην κλαίς, μάτρωμα Θανάση, τούτε. Για ένα γάδαρο κάνεις έτσι!... "Υπομονή κι' έχει ό Θεός.
—Τι νάχη ό Θεός, κοιμάστε μου; Μή γαρεις ήτανε γυναίκα να πάγω ώλλη; "Ενα γαϊδούρι τώρα κοιτίζει διακόσια γρόσια τό μαρκοφύριό. Κι' εγώ δέν έχω μονάλεφτο!...

Οι πιο τοιχοκόνιηδες απ' όλους τοίς Μωραίτες είν' οι Δημησιανίτες. Λένε μάλλιστα γι' αυτούς, ότι δέν βάζουμε στο σπίτι τους άμμορά φαγά (σουλδέλες, σκομπιαρά, τρυιά και τόν τέτοια), γιατί με τό άμμορό προσφάει ξεθεύεται πωλό ψομί.
"Όπως λέει, δηλαδή, κι' ό μύθος:
**«Ψομοτύρι, ψομοτύρι
βουλιγαμός στο νοικοκύρη».**

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Μιά ούγγιά χουσαφιού άξίζει περισσότερο από δέκα λίτρες μολόβι.
—Μιά καλή λέξι κι' ένα χάδι κάνουν τον έλέφαντα ήμερο σαν άρνι.
—"Οτι μπαίνει στην καρδιά, φάνεται στα μάτια.
—"Ο άνθρωπος που δέν κάνει το καλό μοιάζει με τη μέλισσα, που δέν κάνει μέλι.
—"Όποιος κλαίει και δέρνεται, του κάκου βασανίζει την ψυχή του, γιατί άργά ή γρήγορα θάβη ή ληρηγοιά.
—Άγγελος που κάθεται με διάβολο, θα μάθει, χωρίς να θέλη, τις πονηριές του.
—"Η πιο πικρή λάπη είν' εκείνη που προέρχεται απ' τη μετάνοια.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΙΤΑΛΙΚΑ ΣΟΝΕΤΤΑ

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ

(Της ANTA ΝΕΥΚΡΙ)

Τ' όφθαλό το πλάσμα όλη την ήμερο έγέλασε
κι' έλαμπον τ' άσπρα δόντια ενό γελάσε.
Εχάδαρε παιδάκι και τη ζώνη της
έστύλισε με άνδρους κι' έτραγουδούσε.

Την άλασθή της χάρι δέν έτάραξε
τίποτε, κι' ούτε τα τανάγριά της κάλλη...
Εφάνταζε ή φωνή της και τ' άνάστημα
σαν άνεφο άρμονίας, που ζή και πάλλει.

Μά τώρα πούβεινε μόνη και πικρότατη
σκιά την κρύβει, ή όψη της που έγέλα
παγώνει κι' άγωνία θανάτου δείχνει.

Ποιά νάβεινε αυτή, που σφίγγει μεσ' στα δόντια της
τό σάβανό της, κι' απ' τό μάτι ρίχνει
τό μίσος, την εκδίωξη, την τρέλλα;

Η ΕΜΦΑΝΙΣΙ ΤΗΣ

(Του ΠΕΤΡΑΡΧΙ)

Τη δόξα μας να ιδής, Έρωτα, στάσου,
περίσσει κάλλη, που περνούν την τάξη.
Πόση ή φως γλυκιάτητα έχει στάξει
και πόσο σβάρνο φως θωραξ μεροστά σου.

Με ποιά χουσαφι, ιδές, με ποιά πορφύρα,
με ποιά μαργαριτάρια είνε ύφασμένη;
Τό λυγρό κορμί, πώς λικνίσει γύρω
απ' τό βωμό ψηλά που κατεβαίνει!

Τά χιλιόχροια τ' άγνη, τα χορτάρια,
σκόρνια τριγύρω, λές και τη ζητοδνε
να πατήση σ' αυτά τα όφθαλό ποδάρια.

Κι' από σπύδες άμέτρητες τα πλάτια
ανάβουν γύρω, και πλατεία γελούνε
και γαληνεύουν στα γλαρά της μάτια.

ΣΤΟ ΒΡΑΔΥ

(Του ΟΥΤΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ)

"Ισοξ, γιατί της ύστερης γαλήνης
σύ είσαι ή εικόνα, εγγύατο προβαίνεις,
ό θράβε! Κι' όταν γύρω νεφί άφίνεις
λειψά, και με άφρες συντροφιά πηγαίνεις,

ή όταν τό ψυχρό φέρονε τ' άγέρι
σκόπη πλάτεια κι' άνησχη, σε μένα
πάντα γλαρά προβαίνεις, και τα μέρη
της καρδιάς περιτρέχεις τα ζοριμένα.

Με κάνεις να πλανιόνται οι λογισμοί μου
εις τό μηδέν τό αιώνο, κι' όλο πάει
ό σκληρός ό καιρός κι' όπισω οι πόνοι,

άπου κι' εζέτιος φθίρεται μαζί μου.
Κι' όταν σε βλέπω νάρχεσαι, ήμερώνει
τό πνεύμα, που στα σπλάχνα μου βογγάει.

Η ΣΚΙΑ ΤΗΣ ΛΑΟΥΡΑΣ

(Του ΠΕΤΡΑΡΧΙ)

Μάνα ποτέ με μιά λαχτάρα τόση
στό τέχνο της, που όλόκληρη κρατάει
ούτε γυναίκα σε άντρα που αγαπάει,
μιά τέτοια συντροφιά ποτή έχει δώσει.

Όπως σε μένα αυτή, που την έραμιά μου
απ' την αιώνα βλέπει κατοικία,
και σαν και ποδάρα έρχεται μπροστά μου
και με τό μάτι, με διπλή ενσταλογία,

και μάνας κι' έρωμένης, πότε κλαίει
και πότε τρέμει και γλαρά μου λέει,
ποιά δρώμο στη ζωή ν' ακολουθήσω.

Μετρώνας δου ή τύχη άστατα δίνει,
να πάω κοντά της, λέει, να μην άργήσω
και μόνο όταν μιλεί γροιάξω γαλήνη.
(Μεταφράσεις ΣΤΕΦ. ΜΑΡΤΙΩΚΗ
και ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗ)

